

hed kunde give Forloverattesten. Derfor have vi ment, at der ikke var Grund til at kræve deres personlige Mørværelse, men der maa saa være andre Vidner i deres Sted. Det er det, der siges i Nr. 40. — Forslaget under Nr. 42 er kun en Redaktionsændring; Forslaget under Nr. 45 er derimod noget mere. Ærede Medlemmer ville erindre, at ifølge det oprindelige Forslag maatte der overhovedet ikke kræves Betaling for den kirkelige vielse. Formaalet dermed fra Forslagsstillernes Side er selvfølgelig at lette Opfyldelsen af vort Haab om, at saa mange som muligt af dem, der ere blevne borgerlig viede, bagefter lade deres Ægteffab kirkelig indvie. Vi ere imidlertid blevne enige om, at det maatte for haardt vilde ramme de Præster og Kirkebetjente, som allerede nu ere i Embede, og med Hensyn til dem have vi derfor i Forbindelse med vore Fæller i Udvalget foreslaaet denne Bestemmelse, der ganske svarer til den, som Loven om Sognebaandsløsning indeholder med Hensyn til et lignende Forhold. I øvrigt vil det jo erindres, at vi ikke forbyde Præster eller Kirkebetjente at modtage Betaling for denne kirkelige vielse; det er maatte noget, man senere kunde komme til, for det vilde vel ganske vist være det ideelle; det gøre vi imidlertid ikke, vi sige kun, at den maa ikke kræves. — Forslaget under Nr. 46 er ogsaa af reel Betydning. At §§ 1—9 i Lov af 13de April 1851 skulle ophæves, fremgaar jo klart af det oprindelige Lovforslag, men at ogsaa §§ 2—14 i Forordningen af 30te April 1824 skulle ophæves, er noget nyt. Det maa, som ogsaa det ærede Medlem for Odense Amts 6te Valgfreds (Mr. Nielsen) gjorde opmærksom paa ved 1ste Behandling, nærmest siges at være en Inkurie, at det ikke var kommet med i det oprindelige Lovforslag. Ogsaa de tidligere Forslag om dette Emne vilde ophæve nogle af Paragrafferne, men ganske vist ikke § 14 — det er noget helt nyt. At de øvrige Paragraffer, 2—13, maa bortfalde, er givet, da jo dette Lovforslag gaar ud paa helt at affasse. Vysning, thi de handle dels derom og dels om Betingelserne for Ægteffabs Indgaaelse, som jo nu staa opregnede her i Begyndelsen, men at § 14 ogsaa ophæves er i og for sig noget nyt. Det er nemlig Bestemmelsen om, at Sognepræsten har Fortrinret, ja, saa at sige Æneret til at vie alle de Ægtepar, af hvilke Bruden er hjemmehørende i hans Sogn. Denne Æneret for Sognepræsten have vi fundet det rigtigt at foreslaa ophævet for ogsaa paa dette Punkt at indetkomme Døstet om den kirkelige Frihed, og navnlig for at ikke de Ægtepar, der efter at være borgerlig viede snkke

den kirkelige Vielse, skulle tvinges til at henvende sig til deres Sognepræst, om hvem de maatte vide, at han vil nægte — hvad han jo ifølge den foregaaende Paragraf i vort Lovforslag har Ret til — at foretage den kirkelige Vielse. De ville altsaa være nødte til at udsætte sig for et maatte for dem krævende Afslag. Det er det, vi have befriet dem for, da de nu, naar § 14 ogsaa udgaar, kunne henvende sig til hvilken Præst i Landet de ville om den kirkelige Vielse, og de ville da, for saa vidt som det er muligt fra vor Side at sikre dem det, kunne være sikrede mod et Afslag. Saa vidt som det fra vor Side er muligt — dermed mener jeg naturligvis, naar vi ville opnaa det andet store Maal med dette Lovforslag, at Præsten faar Ret til at sige nej overalt, hvor han ikke mener at kunne gøre det. — Hermed har jeg gennemgaaet Flertallets Ændringsforslag og skal altsaa nu anbefale dem til Vedtagelse af det høje Ting.

S. Solm: Det Mindretal, som jeg har den Ære at føre Ordet for, har ikke kunnet følge Flertallet i adskillige af dets Indstillinger angaaende denne Sag. Men for jeg gaar over dertil, maa jeg først tillade mig at gøre et Par Bemærkninger om hele den Maade, hvorpaa Udvalgets Arbejde er blevet ledet. Over for den Mangel paa Forstaaelse af og den Mangel paa Sympati for borgerligt Ægteffab, som almindelig Foranstaltning, som der bitterlig er i Befolkningen, og over for den Modstand, som Forslaget har mødt hos den højtærede Kirke- og Undervisningsminister (Bardenfleth), forekommer det mig, at det vilde være overordentlig heldigt, om Sagen var tagen paa en noget anden Maade. Ingen kan jo vente, at denne Sag under de nuværende Omstændigheder skulde kunne gennemføres, og det forekommer derfor mig, at det der maatte være Hovedsagen ved Folketingets Behandling af Sagen, vilde være at give den en saadan Form, at der blev spredt mere Klarhed over dette Spørgsmaal, og at der blev vakt mere Sympati for Sagen i Befolkningen. Men jeg er i stor Tvivl, om den afgivne Betænkning vil kunne tjene dertil. Jeg tror, at det havde været meget heldigt, om Udvalgsforhandlingerne vare blevne ledede paa den Maade, at man havde søgt om muligt at faa en fælles Indstilling af alle de Medlemmer af Udvalget, der i Principet vare enige i denne Sag. Thi hvis det var lykkedes at faa de 10 af Udvalgets 11 Medlemmer, som vare enige i Principet, til ogsaa at enes om Tænkens nærmere Udførelse, saa vilde det have været